

(Pokračování ze str. 1.)

děti vezmeme, co mají. A takových nás tam bylo asi 20 rodin, že měli jsme předplaceno a teď museli jsme vzít, co dostaneme. Kožené jsme se i s tím smílili a že loď nešla až za dva dny, tak jsme chodili po museu a v zoologické zahradě, kde jsme strávili celý den.

Celkem nejenom v Rotterdamu, ale snad v celém Holandsku může člověk pozorovat blahobyt a spokojenost, krásné obehody bohaté, kroje jak mužů tak žen vybrané. Ale proto jsme toužili už kdybychom sedali a jeli a čím dříve doma, tím lépe.

Tak skutečně v pátek večer, 3. září, jsme sedali a našli svoji kajutu, kde jsme měli každý svoji postel, tak že konečně to nebylo tak zlé, jak jsme si představovali. Hůře bylo s lidmi, kteří tady měli předplacenu II. třídu, přišli ale v posledním den před odjezdem a museli vzít místo v mezpalubí, kde jich mnoho pohromadě spí a následkem toho je tam mnoho nečistoty.

Cesta z Evropy nebyla nijak příjemná, neboť každé noci byla bouře a loď se strašně kymácela a tím bylo mnoho nemocných. Obluha mužstva skoro žádná, kromě donesení jídla na stoly a chování k cestujícím bylo mizerné. Snad teď a zvláště z jara, až přestane nával přistěhovalecký, nebude tak zle dostat místo na lodi. Pro cestujícího ovšem nejlepší byla a bude cesta přes Německo, ubude mnoho přesedání a přehled různých úředníků a zemí, kde každý by rád aspoň několik těch franků nebo marek z vás vyléžil.

S tou největší touhou a radostí jsme jeli do staré vlasti, abychom ji a naše drabé po 10 letech spatřili, nyní ale zase rádi jsme přijížděli zpět do našeho, jak říkají můj hoch "real home" a který, když jsme přijeli do New Yorku, pital se, co to je? Nu, to jest New York v Americe, povídáme mu. Ale on nechtěl věřit a teprve, když jsme přijížděli od Council Bluffs k Omaze a černoch otevřel dvéře a volá—Omaha, tu vyskočil, začal tančit radostí a jásal— "toto je Amerika—Omaha, tady zůstává moje drabá babička!"

Na zpáteční cestě jela jedna třetina lidí a v každé třídě; jeden mladý člověk od časněho rána už chodil po palubě a něl se anglicky a nablas pro sebe mluvil a když slyšel mluvit anglicky, honem přišel a poslouchal; takový dlouho nebudě kupovat hadry a kosti v Americe, jsem si pomyslel. Staršího již žida s dlouhým plnovousem jsme denně vidali s jeho ženou, byl ale tak nějaký přisný a málomluvný. Ku konej plavby ho vidim, jak obsluhuje dívku, asi 15letou, která, když jedné noci loď se povážlivě kolebala, stáchem a nervosou omeocněla. Obyčejně druhý, třetí den esny tvoří se kroužky na lodí; někteří mají zálibu v hrani karot, druzí ve zpěvu, třetí v boxcování a i jinak se baví. Několik Hollanďanů rádo zpívalo, tak že každý den zpívali a to nejvíce národní písně. To bylo polídkou několika českým hochům a počali "rekrutské" — o Mařence, jak pláče a nářká a podobně.

Než jsem ješ do vlasti, tak jsem se těšil, jak budu chodit na houby a někdy mně napadalo, že snad už nerostou, neb že příjdu pozdě, ale ješ jich tam dosti, zvláště "Janků" a budou pořad takové růst? pomyslel jsem si, když jsem ten zpěv a ty řeči slyšel. — Jelo mnoho lidí ze Slovenska, mezi nimi též několik děvčat. Jedna dívka často stávala sama a smutkeni zastřené své oči obracela nazpět. Snad si vzpomínala na tu vesničku, ve které nechala staré rodiče v pláči. — Měla známost a hostinským, který měl reziněvi, ale jeho i její rodiče se před léty nepohodli k vůli mezi oddělení jejich polnosti, a tak v sobě po letech tu zlobu drželi a teď by je měli jejich děti "sloučit"? Namluvíli jí přes moe hochy, dvě ohlásky najednou udělali, aby si to holka neozmyslela. A tu přijde její bývalý hoch, domlouvá jí u dokazuje, jak je nevěrnou... Svědomí se pohne v Mařence, odkáže ohlásky; pak napsali sestře do Pensylvanie, a ta jí psala, co zde vydělá, jaké suty si může koupit. Tu rodiče znoudujeji a dávají jí svolení, ale ona už sestře neodpovíká. Škoda by bylo těch peněz, jež sestra vyplatila na cestu, a tak jede... Usměje se nuceně, až lze viděti, že jí ten smích od srdce nejde — a nedivím se.

Mladý muž Janko před válkou odjel, nechal ženu doma, až si vydlá, podle pro ni. Válka přišla, on si jel pro ni, vrátil se ale bez ní, že nepojede a už tak Janko jede zpět a bude žít sám, raději zde v Americe, nežli tam s ní. Téměř denně mě svým křikem a hlasitým mluvením, zvláště u "kantiny", na sebe upozorňoval hoch český — a krejčí k tomu. Mluvil často a mnoho a poučoval neměl určité místo, ke komu ješ, našel si kamaráda, který jel k oteci do Texasu. Hoch, jenž jel do Texasu, měl cestu vyplacenu až na místo, ale tento ovšem neměl. A peněz také neměl dosti sotva tolik, aby mohl být propuštěn z New Yorku. Možná, že by byl měl dosti, kdyby tak moe nebyl navštěvoval "kantiny" na lodi. Asi den před příjezdem do přístavu, pozoruji ho, jak se rozhlíží a hovoří rozdělen v kruhu těch mladíků. Jdu a ptám se, co se stalo? "Tak se podívejte jenom, pane, tady se tlačím u "kantiny" a někdo mně vyndal z kapsy 25.000 dolarů; co já jen budu dělat!" A opravdově nářkal. Tak jsme uznali, že nejlépe udělá, když to oznámí v lodní úřadovně, aby neměl potíže a připuštěni ho do této země. To samé odpoledne šel a oznámil to; když z úřadovny vycházel, usmíval se radostně a patrně, že dobře pochodil. Na to hned jeho přítel telegrafoval oteci o peníze, by měl pro něj na cestu do Texasu a které bezpochyby otec poslal. Ale jako všude, tak i na lodi najdou se zlomyslní lidé a důkaz toho jsem zaslechl: "Jó, to je vám pražský Pepík, to je filuta; nevěřte tomu, on ty peníze neztratil, on je utratil a teď vidí, že by nebyl připuštěn, tak to tak navléknul." Co se mne týkalo, bylo-li to pravda a uměl to tak navléknout, byl chytrý. Ostatně, krejčí musejí umět navlékat všechno!

Na jeden případ lidského utpení nemohu zapomenout. Když jsme jeli do vlasti, přes Švýcarsko v Basileji, stáli jsme na velké dvoře kasárnen vojenských ve skapinách a čekali, až naše zavazadla ruční nám vojáci naloží na vozíky a odvezou je k vlaku. Celkem nás bylo asi na 400 osob. Nedaleko nás stála malá žena—Slovačka se dvěma dětmi, asi 12letým hochem a 9letou dívkou. Slovačka držela v ruce malinkou židličku, červeně natřenou a k ní přivázané jiné hračky a bez ustání ušedavě plakala. Přistoupil jsem k ní a česky se jí ptám, proč pláče? Ona jenom zdvihla tu malou červenou židličku a povídá: "Nechci nic, nepotřebuji nic; zemřelo mně moje dítě dnes do rána, oni mně je vzali, že s ním nemůžou jeti a tohle je všechno, co mně po něm zůstalo." A dále jsem si domyslel—musí odjet, i samotné vlase je vypraven jednou za 14 dní z Basileje do Rakouska a ona, chudák, ani nebude vidět kam pohovávali její dvouleté dítě...!

NEMORESNÍ VIDEŇÁCI.

Nebylo v dědině hovornější a energičtější ženy nad stařenku Podlužných. Ač šedesátka zbělila vlas a vrásky vryla v stařecké líce, přece nezdotkla živého temperamentu stařeni. Malá jako trpětelka nadnášela se kolébavě oádinou — byla jinak "jak halmárka z devíti desek" (baculatá). Od božského rána šukala stavením, řídila malé své gazdovství. Muž jí dávno zemřel na srdeční vadu. "beztak z těžkého nadělení", i všechny děti poměly, jen jedna deera odešla do Vídně, kde se vdala. Tak zůstala stařenka na tom božím světě opuštěna. Často doléhaly na ni zlé útrapy, které však ráznou povahou svoji překonala. A že byla tuze "domácká", nikam hrubě neochodila, jen jednou za čas na jarmark do vzdálenějšího městečka. Nejmilější byla jí rodná dědina, v těch cizích vesnicích ani ty hody pěknými se jí nezdařily, nikdy nebyla tak "šikovnější" zavádka u nás, jako u nich doma. V dědině znala kdejaké tajemství a nejšťastnější byla, když si mohla se sousedkami "od srdca popíkat" (promluvit). Ten "pk" byl jí po kávě, či jak stařenka říkala "po tej zbrundě", nejmilujším na světě. Tak žila dlouho a klidně, až jednou... Přišel list od deery z Vídně, aby se k ním stařenka podívala. Dlouho nemohla se rozhodnout, posléze však láska materská zvlá

tžila a stařenka vydala se na cestu. Ve Vídni pobyla jen tři dny a vracela se, dychtivě očekávána svádavými sousedkami, utrněna a dohněvána, domů. A výkladům nebylo konce.

"Lidiče! zlati, to je vám kus světa! Jakživo mě tam žádný nedostane! A to místo — je krásný, pravda, ale načerčila sem se tam dost a dost. Jdu vám tak po městě, v tým zdrre někdo do mě, idu kúsek, zaseje zdrre... ne stfela, povídám si, co všeci tak litajú jak bez rozumu. Ani sem se pořádně rozehnat nemohla, u nás idu prostředkem silnice — no, je to tam k nevystání. Jdu dál, potkám nastrojenú paničku a dám pěkné křesťanský pozdravení "Pochválem buď Ježíš Kristus", ale ona nie; ide druhá, pozdravím "dobry odpolední", tá taky nie — až to nemoresní lidi, ani tej eti nemajú, aby živékové poděkovali. Tož sem se dožehnala (dohněvala) a jela dom. Ale na stacione, páne na nebi, co tam byli lidi! U mašiny se klačili, žúfchali, nadávali, no s odpúšćením jak boží hovádka. Klačila sem se taky — ale potom mně strhli nohu a aji mě ji svaluili, ale to už sem toho měla akorát dost! Stala sem a jářku: "Ste lidi, lebo hovada!" a dre loktem na levo a dre loktem na pravo a dyť ani to nepomohlo, tož sem pěkně zapřáhla ruku a lířák—H—řák v pravo, v levo, všecko sem to lířkala. A pane, dostala sem se potom pěkně do mašiny. A ošće sem im aj vyndala. Člověk si musí umět radit, dyž donde mezi takových hnevutů."

POVĚSTI O POKLADĚCH NA CHRUDIMSKU.

Jistý člověk šel okolo libánského lomu na dříví, a tu pojednou z jednoho nakupených tu hromádek vyřítíl se tajně. Zašel si k té hromádce a hledl mezi kamením a zalesko se mnoho lesklých peněz. I vzal něco jich do ruky a obtěžkává je v ruce, pravil: "To jsou ty peníze zatracané těžké!" A ledva to dořekl, vypadly mu peníze z ruky a i ty na hromádce propadly se do země a více již na povrchu se neobjevily. Byl sám nálezece poklad ten zakřídil na věčné časy.

Lakomý sedlák ve Švidnici zakopal si mnoho všelijak namamovaných peněz "na hašovec" do země. Když peníze zakopával, lítal nad jeho hlavou černý ptáček. Sedlák, když peníze zakopal, volal na ptáčka: "Přidávaní dovol, ubíráti nedej!" Po čase, když přišel rok neúrodný, začal si sedlák "na hašovku", chtěl, je si tu něco vzíti ze zakopaných peněz. Jak však se dal do kopání, přiletěl známý mu černý ptáček a klobal jej do rukou tak silně, že musel od kopání ustáti a domů s nepořízenou odejti. Rozklobaně ruce se mu rozhovlavý a on po delší čas byl vůbec k práci neschopen a peněz zakopaných také více nenašel. Najde přý je ten, kdo jmaší své rozlé chudým.

Druhdy chodivati pověření lidé do rozvalin starých hrádí, kdež se modlili k sv. Koruně a prošli jí, by jim zlata poskytla. Zajímavou zprávu o hledání pokladů na Kunětické hoře podává Cereghetti ve své rukopisné kronice města Chrudimí, kdež píše: "V roce 1768 sebrala se dohromady jakás pobožná cháska z Chrudimí, Heřmanova Městece a od Německého Brodu. Ta chtěla poněkud jinak živa býti, než někteří pracovníci lidé, snesla se na tom a začala modlení na Hůře Kunětické. To když trvalo ně, který týden, oni zatím u bohatých mlynářů a u jiných možných sousedů peníze vypůjčovali, tím je troštující, že jak zlato dostanou, jim za ty peníze trikrát více vyplatí. Toho jonce někteří žádostivi, vsutku jim peníze

Oznamuji

že veškerou plumbafskou práci vykonávám rychle a správně. Všechny hrozpěty zdarma. Za práci ruším. Zvolejte tel.: South 1427. SIMON OUBÁDA ml., 15. a Q St., So. Side.

Projev
Díků a Blahopřání
Všem četným odkupníkům a krajanům vůbec vyslovujeme náš nehlubší dík za přízeň nám v roce minulém věnovanou a aručujeme, že neúnavnou sna hou naši bude i v budoucnu důvěry všech sobě zachovati.
STĚSTÍ, BLAHA A ÚSPĚCHU V NOVÉM ROCE
přeje Vám
Jos. Solfronk
závod řeznický a uzenářský.
1321 WILLIAM ULICE OMAHA, NEBRASKA

půjčovali. Oni zatím dobře jedli a pili, potom dobrému životu začali zvykati a nemohouce zlata dostati, ke lži se utekli. I spravili sobě pečoft a vydali řeč, že již zlato mají, které jim svatá Koruna v způsobu kusu zdi hodila, kteréž do Prahy Jesuitům dovezli. Ze v hotovosti peníze nemají, že jim jen vechele dali. Vechle falešně napsali a pečoft přitiskli na 50.000, 100.000 atd. Načez chtěli tisíce vypůjčovati. Byli však prozrazení, pochyťání a na rok do Prahy do špinhauzu zavezeni." — A. Blažek v Čes. Lidu.

BÁSNÍK MACHAR LEGIO. NARŮM.

Generální inspektor esl. vojské dr. Machar napsal I. pluku Jana Husi do pamětní knihy: "Za sto roků — až z našich těl bude dávno prach a popel — budou dějiny lidstva vypravovati o té hrozné válce v letech 1914—1918 a s úctou budou mluvit o tom, jak podivuhodnými činy vatoupil pro třech stech letech zapomanutý národ znovu mezi druhé velké národy Evropy. To budou strány, bratři, v nichž se bude mluvit o činech legií všeh, o sibiřských zvlášť a především o I. stf. pluku Jana Husi... A bude konstatováno, jak mocně přispěly skutky ty, na dalekém východě vykonané, k samostatnosti naší domoviny. A žetnají a posluchači podíví se tomu projevu národního sebevědomí, tomu antičkému odhodlání nasadit vše pro vyktnutý cíl, té ukázněnosti, té úzané Robinsonádě, všeh zjevu, jenž nemá podobného v paměti lidstva. Bratři, tenhle hlas dějin bude Vaší nehybnou slávou, neboť I. stf. pluk stál při tom, na místě nejčestnější

Stále zdraví, dlouhá léta, pokoj, svornost at' z daleka přijde v tomto Novém roce. V samé radosti a klidu skvěle žijte v Novém roce směle.

Josef Vopálka
5. a William ulice. Omaha, Nebr.
Maso a grocerie všeho druhu.

SRDEČNÉ PODĚKOVÁNÍ
Jest naší povinností touto cestou poděkovati ctěné paní ALOISII ZELENÉ obchodnici střížním zbožím na William, blize 13. ulice, za tolik prádla a šatstva, které nám darovala, a sbírkou mezi svými přáteli ještě sebrala. Přejem Vám, ct. paní, jakoz i vašim přátelům mnoho štěstí a zdraví v nastávajícím roce 1921.
MATEJ KARAS a rodina. 36 a Monroe ulice, Omaha.

Šťastný
Nový Rok 1921
HOJNOST VSECH SVÝCH PŘÁNÍ, BLAHOBYT A STĚSTÍ NECHŤ PROVÁZÍ VÁS STAĽE!
To vám přeji
Lynam & Brennan
Groceri a delikatesní obchod.
2208 jižní 16. ulice. — Omaha, Neb.